

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΕΙΣΟΔΙΩΝ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τήν Κυριακήν, 21^η / 4^η Δεκεμβρίου 2022, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ Θεομητορική ἐορτή τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου.

Κατά τήν ἐορτήν ταύτην ἡ Ἐκκλησία ἀναμιμνήσκεται ὅτι ἡ Θεοτόκος, δῶρον τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἀτέκνους πρὶν γονεῖς αὐτῆς Ἰωακείμ καὶ Ἄνναν προσηνέχθη ὑπ' αὐτῶν, συμφώνως πρὸς τήν υπόσχεσιν αὐτῶν εἰς τοὺς ἱερεῖς τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος καὶ ἐφυλάσσετο ὑπ' αὐτῶν εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἀγίων, ἔνθα μόνος ὁ Ἀρχιερεὺς εἰσήρχετο ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ, τρεφομένη ὑπὸ τῶν ἀγγέλων καὶ προετοιμαζομένη διὰ τό μέγα μυστήριον τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου, ἕως ὅτου παρεδόθη πρὸς φύλαξιν εἰς Ἰωσήφ τὸν μνήστορα αὐτῆς.

Ἡ ἐορτή αὕτη ἐωρτάσθη:

Α΄ Εἰς τὸν Πατριαρχικὸν καὶ Μοναστηριακὸν Ναὼν τῶν Ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης ἀφ' ἐσπέρας καὶ τήν πρωΐαν διὰ θείας Λειτουργίας, χοροστατοῦντος τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρὸς ἡμῶν καὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συμπροσευχομένων Αὐτῷ τῶν Ἀγιοταφιτῶν Ἀρχιερέων, Ἱερομονάχων καὶ μοναχῶν.

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ὁ Μακαριώτατος ἐπεσκέφθη διὰ προσκύνησιν τήν Ἱεράν Μονήν Μεγάλης Παναγίας, ἔνθα ὑπεδέχθη Αὐτόν ἡ ἡγουμένη μοναχή Μελάνη, ἡ ἀνακαινίσασα τὸν Ναὸν καὶ συντηρήσασα τὰς ἀρχαίας εἰκόνας αὐτοῦ.

Β΄ Εἰς τήν ἐν λόγῳ πρὸς τιμὴν τῆς Θεοτόκου Ἱεράν Μονήν τῆς Μεγάλης Παναγίας, προσκειμένην εἰς τό Κεντρικόν Μοναστήριον τῆς Ἀγιοταφιτικῆς Ἀδελφότητος δι' Ἑσπερινοῦ ἀφ' ἐσπέρας καὶ θείας Λειτουργίας τήν πρωΐαν, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, συλλειτουργούντων αὐτῷ τοῦ Γέροντος Καμαράση Ἀρχιμανδρίτου π. Νεκταρίου, τοῦ ἐφημερίου τοῦ Ναοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Μακαρίου, τοῦ π. Λεοντίου τῆς Ρωσικῆς Πνευματικῆς Ἀποστολῆς εἰς Ἱεροσόλυμα (MISSIA), τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Διονυσίου καὶ τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Δοσιθέου, ψάλλοντος τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Συμεὼν καὶ προσευχομένων τῶν μοναζουσῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ταύτης καὶ Ἱεροσολυμιτῶν πιστῶν καὶ πολλῶν προσκυνητῶν, παρουσία τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Εὐαγγέλου Βλιώρα.

Πρὸ τῆς θείας Μεταλήψεως ὁ Σεβασμιώτατος ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον τῆς Θεομητορικῆς ἐορτῆς ὡς ἔπεται:

«Σήμερον τῆς εὐδοκίας Θεοῦ τό προοίμιον, καὶ τῆς τῶν ἀνθρώπων σωτηρίας ἡ προκήρυξις. Ἐν Ναῷ τοῦ Θεοῦ τρανῶς ἡ Παρθένος δείκνυται, καὶ τὸν Χριστὸν τοῖς πᾶσι προκαταγγέλλεται. Αὐτῇ καὶ ἡμεῖς μεγαλοφώνως βοήσωμεν· Χαῖρε τῆς οἰκονομίας τοῦ Κτίστου ἡ ἐκπλήρωσις».

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἡ εὐσεβὴς Ἄννα, σύζυγος τοῦ Ἰωακείμ, πέρασε τὴ ζωὴ της χωρὶς νὰ μπορέσει νὰ τεκνοποιήσῃ, καθὼς ἦταν στείρα. Μαζί μέ τὸν Ἰωακείμ προσευχόταν θερμά στὸν

Θεό νά τήν ἀξιώσει νά φέρει στόν κόσμο ἕνα παιδί, μέ τήν ὑπόσχεση ὅτι θά ἀφιέρωνε τό τέκνο της σέ Αὐτόν. Πράγματι, ὁ Πανάγαθος Θεός ὅχι μόνο τῆς χάρισε ἕνα παιδί, ἀλλά τήν ἀξίωσε νά φέρει στόν κόσμο τήν γυναίκα πού θά γεννοῦσε τό Μεσσία, τό Σωτήρα μᾶς Ἰησοῦ Χριστό. Τό γεγονός τῆς εἰσόδου τῆς Κόρης τῆς Ναζαρέτ στό Ναό δέν μνημονεύεται στήν Καινή Διαθήκη. Βέβαια, δέν εἶναι ἡ μοναδική περίπτωση, γιατί οὔτε καί τό Γενέθλιον τῆς Θεοτόκου Μαρίας ἀναφέρεται, ἀλλά οὔτε καί ἡ Κοίμησή της. Τό ὅτι ἡ πράξη τῆς εἰσόδου τῆς Παναγίας στό Ναό διασώθηκε σέ κάποιο ἀπό τά ἀπόκρυφα κείμενα, τό ὁποῖο ὀνομάζεται «Πρωτευαγγέλιο τοῦ Ἰακώβου, καί τό ὁποῖο βέβαια δέν ἔχει καμμία σχέση μέ τόν Ἰάκωβο τόν Ἀδελφόθεο, αὐτό δέν σημαίνει ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἐνστερνίστηκε καί τίς ιδέες ἐνός ἀποκρύφου κειμένου. Ἀπλά τό ἀπόκρυφο αὐτό κείμενο διέσωσε τήν πληροφορία τῆς εἰσόδου τῆς Παναγίας στό Ναό, χωρίς ὅμως αὐτό νά σημαίνει ὅτι τό ἐν λόγω κείμενο εἰσηγεῖται καί τήν ἑορτή της.

Αὐτό πού ἔχει πάντως σημασία εἶναι ὅτι ἡ ἑορτή τῶν Εἰσοδίων στηρίζεται σέ ἕνα πραγματικό γεγονός, καί αὐτή ἡ ἑορτή ἀρχίζει νά καθιερώνεται μέσα στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας μας ἀπό τόν 6^ο αἰώνα μ.Χ. Ἀναφορές βρίσκουμε στόν Ἅγιο Σωφρόνιο Ἱεροσολύμων, στόν Ἅγιο Ἀνδρέα Κρήτης καί Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἐκφωνοῦν τόν 8^ο αἰώνα πανηγυρικούς λόγους κατά τήν ἑορτή τῶν Εἰσοδίων.

Ἡ ἑορτή, λοιπόν, τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου ἀποτελεῖ πράξη τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ὅχι μόνο δέν ἀντίκειται στό ἔργο τῆς Νέας Οἰκονομίας, ἀλλά ἀντίθετα συνάδει καί συλλειτουργεῖ μέ αὐτό.

Ἔτσι, τό βαθύτερο νόημα τῆς εἰσόδου τῆς τριετοῦς παιδίσκης τοῦ Ἰωακείμ καί τῆς Ἄννας στό Ναό, δέν ἀποτελοῦσε τήν ἐκπλήρωση ἐνός τάματος τῆς λύσης τοῦ ὀνειδισμοῦ τῆς ἀτεκνίας, ἀλλά ἐγκαινίαζε τό μεγάλο κεφάλαιο τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ἀτεκνία τῶν γεννητόρων τῆς Παναγίας ἦταν μέσα στό σχέδιο τοῦ Θεοῦ, ὥστε ἡ Μαρία νά ἀποτελέσει τόν καρπό τῆς δωρεᾶς τῶν γονιῶν της πρός τό Θεό.

Ἀλλά καί ἡ εἴσοδος της στό Ναό, παρά τούς ἀμφίβολους λογισμούς πού μπορεῖ νά προκαλεῖ στούς πολλούς, οἱ ὁποῖοι σκέπτονται γήϊνα καί «ἀλλοτριόφρονα», ἀποτελεῖ τό «προοίμιο τῆς μελλούσης ἐπισκιάζειν αὐτῇ θείας χάριτος», ὅπως δηλώνει ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Γερμανός. Καί προσθέτει: «Τίς ἔγνω τοιοῦτον πώποτε; Τίς εἶδεν ἢ τίς ἤκουσεν τῶν νῦν ἢ τῶν πάλαι; θῆλυ προσαγόμενον εἰς τά τῶν Ἀγίων ἐνδότερα Ἅγια;».

Ἀσφαλῶς, κατά τούς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ἡ τριετίζουσα Κόρη προσέρχεται, γιά νά ἀφιερωθεῖ στό Ναό, γιά νά ἀποβεῖ «ὁ καινότετος καί καθαρώτατος καί ἀμόλυντος τόμος, «οὐ χειρὶ γραφησόμενος, ἀλλά πνεύματι χρυσοθησόμενος». Καί τοῦτο ἔπρεπε, κατά τήν θεία τάξη νά προηγηθεῖ, γιατί ἕνα πράγμα εἶναι δυνατό νά σταθεῖ ὡς ἀκατόρθωτο γεγονός στόν παντοδύναμο Θεό, τό «συνελθεῖν Αὐτῷ τῷ ἀκαθάρτῳ», λέγει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς.

Ἐπομένως, ἂν ὁ Θεός, ὅχι ἀπό ἀδυναμία, ἀλλά ἐξαιτίας τῆς φύσεως Του ἀδυνατεῖ νά ἐπικοινωνήσῃ μέ τό ἀκάθαρτο, πόσο μάλλον ἀμόλυντη καί καθαρὸτατη ἔπρεπε νά εἶναι ἡ Παρθένος Μαρία, προκειμένου ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ νά δανειστεῖ τὰ ἄσπιλα αἵματά της καί νά ἀναπλάσῃ «διὰ Πνεύματος Ἁγίου αὐτός δι' ἑαυτόν» τήν ἀνθρώπινη Του φύση;

Ἐκεῖ λοιπόν ἡ Παρθένος ἔμεινε δώδεκα ἔτη τρεφομένη ἀπό τόν Ἀρχάγγελο Γαβριήλ

μέ τροφήν οὐράνιον, ἕως ὅτου ἐπλησίασεν ὁ καιρός τοῦ θεοῦ Εὐαγγελισμοῦ. Τότε δέ ἡ Θεοτόκος, ἐξελθοῦσα ἀπό τὰ Ἅγια τῶν Ἀγίων παρεδόθη εἰς τόν μνήστορα Ἰωσήφ, ἵνα ἐκεῖνος ὑπάρχη φύλαξ καί μάρτυς τῆς παρθενίας αὐτῆς καί ἵνα ὑπηρετήσῃ τόσον εἰς τόν ἄσπορον τόκον της, ὅσον καί εἰς τήν φυγὴν εἰς Αἴγυπτον καί εἰς τήν ἐπάνοδόν της εἰς τήν γῆν Ἰσραήλ.

Οἱ πρεσβεῖες τῆς Θεοτόκου νά σᾶς δίδουν ὑγεία, δύναμη ψυχική καί σωματική. Χρόνια πολλά».

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας